

af det Mindretal, jeg i øvrigt har hørt til, og jeg gør det, fordi jeg ikke kan være med til, at Rigsdagen opgiver sin Indflydelse i Enkelthederne paa Anlæg af Jærnbaner. Jeg erkender, at Lovforslaget, saaledes som det vil komme til at foreligge efter dette Mindretals Forslag, vender sig til Dels imod Befolkningen, i Stedet for, at det tidligere vendte sig imod Ministeren. Saaledes som Forslaget oprindeligt var forelagt, vare disse Begrænsninger, der stod baade i § 1 og § 2, Begrænsninger af Ministerens Myndighed til at give Koncessioner. Naar nu Ministerens Myndighed gaar ud, ville jo disse Begrænsninger være rettede imod Befolkningen, navnlig mod dem, der søge Koncessioner, saaledes at Forslagets Karakter noget har forandret sig. Alligevel tror jeg, at det af Hensyn til Hovedformaalet, nemlig at forhindre, at denne Sag glider ud af Rigsdagens Haand, vil være rigtig at følge Mindretallet, saaledes som Tinget gjorde ved anden Behandling. At Forslaget i den Stikelse, det saa vilde faa, skulde være betydningsløst, saaledes som den ærede Minister sagde, kan jeg ikke erkende. Det undrer mig, at den ærede Minister kan sige, at det vilde være betydningsløst, om man kom til almindelige Regler. Den højtærede Minister vil jo frem for nogen have Erfaring om, hvilke Forskeligheder det har voldt at komme til en Forstaaelse om Regler for Tilskud til Jærnbaner. Den ærede Minister har jo nylig gjort opmærksom paa, hvorledes der er givet Tilskud af højt forskillig Størrelse, og de, der have fulgt Jærnbaneforhandlingerne i Tinget, ville jo vide, at der er maaste intet, der har voldt større Forskelighed end de mange forskellige Fordringer, man paa dette Punkt har stillet, og de mange forskellige Regler, man der har fulgt, saa jeg tror virkelig, at man vilde opnaa noget ret betydeligt, noget, der vilde lette fremtidige Forhandlinger, om man naaede Enighed om enkelte Punkter, navnlig om Statstilskuddets Størrelse. Jeg maa i det hele tilstaa, at nogenlunde det eneste, der interesserer mig ved Lovforslaget i den foreliggende Stikelse, er Tilagnat om de $\frac{2}{5}$ af Udgiften, bortset fra Ekspropriationen. — En enkelt Bemærkning maa jeg gøre til det ærede Medlem fra Maffkov (Hammerich). Det ærede Medlem sagde, at hvis han havde kunnet haabe paa, at der vilde lyde Røster af den Art, som kom fra mig i Dag, havde Højremindretallet maaste stillet sig noget anderledes til Spørgsmaalet om Statslaan. Jeg maa sige, at det gør mig ondt, at jeg i saa Henseende maa berede det ærede

Medlem en Skuffelse. I den Form, hvori Statslaanet er foreslaet fra den ærede Ministers Side, vil jeg under ingen Omstændigheder være med dertil. Den eneste Betingelse, hvorunder jeg vilde kunne gaa med til Statslaanet, er, at det i Forvejen bestemmes, hvortil det paagældende Statslaan skal anvendes. Saaledes som det er foreslaet fra den ærede Ministers Side, gik Bestemmelsen jo ud paa, at den ærede Minister kunde optage Laan til Jærnbaner, om hvilket vi ikke vidste noget, Jærnbaner, som den ærede Minister selv bevilgede, ganske vist i Hensyn til bestemte Regler, der vare foreskrevne, men Rigsdagen var dog ikke Herr over, til hvilke Baner det eventuelle Statslaan skulde benyttes. Naar jeg overhovedet skulde give mig af med Statslaanet, maatte det være under den aldeles bestemte Betingelse, at vi vide, hvortil Pengene skulde anvendes. Naar vi skulle give Tilsgang om, at Laan til Jærnbaner skulle udredes af Statskassen, skulde det paa Forhaand være bestemt, at det var til de og de bestemte Jærnbaner; kun under den Betingelse vilde jeg kunne indlade mig paa Tanken om Statslaan, og derfor kan den oprindelige Tanke i Lovforslaget om Statslaan til Baner, der ikke ere bestemte her fra Rigsdagens Side, ikke finde nogen Tilslutning hos mig. — Jeg vil altsaa anbefale, at man, saaledes som man gjorde ved 2den Behandling, følger Mindretallet under Nr. 1, og at man navnlig stemmer mod Forslaget under Nr. 5, der jo paafætter Forslaget et Hoved i Stedet for det, der blev kappet af ved 2den Behandling.

Bønssøfte: Jeg vil tillade mig at fra raade Vædringsforslaget under Nr. 5 og det dermed i Forbindelse staaende Vædringsforslag under Nr. 8, thi dersom jeg ser ret paa Sagen, hvad vil saa Resultatet blive, hvis dette Forslag bliver til Lov? Det bliver det, at der gives Tilskud til 30—35 Mil Jærnbaner efter det Minimum eller Maximum, som for øvrigt har staaet i Lovforslaget. Og hvem skal bestemme det? Den ærede Indenrigsminister skal være den ene bestemmende om, hvem der skal være de heldige og komme ind under denne Lov. Der ligger for Øjeblikket, hvad der allerede er nævnt flere Gange, en Række Jærnbanelovforslag for her i Tinget til Behandling, og største Delen deraf kunde vistnok være moden til Bedtagelse. Men, mine Herrer, de ville jo ikke nær kunne faa Tilskud alle sammen, og hvem af dem skal saa være de heldige, der kunne faa Tilskud? Ja, det vil blive dem, som den ærede Minister efter sin personlige